

VETTE KRENT

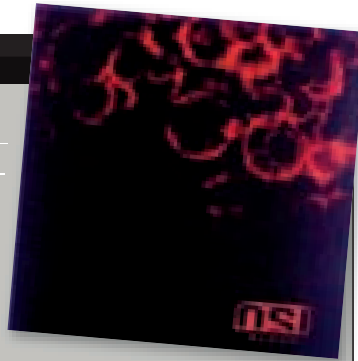
OSI

Blood

(INSIDEOUT MUSIC / CNR)

Zes jaar geleden konden we kennis maken met het overdonderende debuut van Office Of Strategic Influence, oftewel OSI. Sindsdien behoort dit project van gitarist Jim Matheos en toetsenist Kevin Moore tot mijn favorieten en groeit de wens het stel ooit eens live te mogen zien. Ik wacht nóg! Gelukkig is men in de studio iets productiever getuige het laatste wapenfeit Blood. We hebben er drie jaar op moeten wachten maar wat is ie weer allemachtig fijn, zélf zonder een echt veranderend geluid te laten horen. Opnieuw is het verschil in dynamiek enorm, kleine introspectieve momenten (We Come Undone, Terminal) eisen hun plek op in deze gecontroleerde chaos. Want recht door zee rammen mag dan bevrijdend werken, bij het duo M&M komen vooral de meer contemplatief ingestelde ijzerverters ruimschoots aan hun trekken. Mede door de intrigerende, uitgekledde teksten die meer vragen oproepen dan beantwoorden. Het predikaat "eco" zal men nooit krijgen, daarvoor bevatten de 9 songs teveel door corrosie aangetast, grootstedelijk metaal. Maar OSI weet als geen ander de schoonheid van het verval om te zetten in fascinerende muziek waarin de geest van een naderende apocalyps doorklinkt (Radiologue, Be The Hero). Daarvoor zorgen vooral de atmosferische keyboards van Moore die zich geen enkele keer verliest in "ivory-overkill" en zo des te effectiever blijkt. Ook zijn brommerige, melancholieke voordracht blijft perfect om de boodschap over te brengen, terwijl achter de kit dit keer Porcupine Tree's superdrummer Gavin Harrison om zich heen slaat alsof hij zijn laatste uren invult. Een groot contrast met gitarist Matheos want van hem hoef je nog steeds geen spijtigende solo's te verwachten, alleen op The Escape Artist gaat hij kort voluit. Zijn overdonderende riffs zijn daarentegen even strak als de kont van Madonna! De vocale gastrol wordt dit keer verzorgd door niemand minder dan Opeth's Mikael Åkerfeldt die in Stockholm nog maar eens laat horen vóór de concurrentie voor te liggen. In ware Scott Walker traditie betovert hij als een volleder crooner je oren totdat Moore ons weer bij de les roept met de stille dreiging die van het titelnummer uitgaat. Dit is een stoer album waarbij de luisteraar zich, ondanks het onheilspellende karakter, 50 minuten onkwetsbaar waant. Want diep onder al dat schroeiende asfalt pompt traag de bloedstroom van de aarde! Info: www.osiband.com.

Alice Switser

G.C. NERI

Logos

(BLACK WIDOW BWRCD 110-2)

Voor de liefhebber van (nagenoeg volledig) instrumentale prog hebben we weer een leuk schijfje ontdekt. De Italiaanse multi-instrumentalist Giancarlo C. Neri (elektrische en akoestische gitaren, synthesizers, piano, fluit, percussie, sequencer, bas, mandoline, dulcimer) biedt op zijn eerste solo album Logos in dertien tracks (52:28 minuten) een afwisselend aanbod. Het varieert van door toetsen (en soms geluidseffecten) gedomineerde, zweverige tracks (Intro, Addio, Godinus 7 (a), Seconda Navigazione en Per Tutti E Per Nessuno, de laatste twee voorzien van korte voorgedragen teksten) via symfonische nummers (eerste deel Le Braccia E Le Ali, Tuona Il Cannone (het enige stuk met echte zang, in PFM-stijl) en Sipario) naar ritmischer c.q. uptempo progwerk zoals Id E Trad, Godinus 7 (b) (waarin nog een leuk stukje doedelzak verwerkt zit) en L'Ultima Danza. Die laatste soort composities neigt sterk naar de muziek op het album Sternentanz (1983) van Klaus Hess, de gitarist van de Duitse formatie Jane. Die plaat werd ook gekenmerkt door stuwende synths, enigszins Gilmour-achtig gitaarwerk (denk dan vooral aan het nummer One Of These Days) en een niet opzienbarende, maar wel degelijke ritmische ondersteuning (drummer Roberto Maragliano). Een toppeer zou ik Logos niet willen noemen, maar een lekkere CD is het zeker.

Rob Hanemaayer

Naar mijn mening hebben de Ozric Tentacles nog nooit een slechte CD afgeleverd. Toch vind ik hun recente albums wat wisselvallig, met uitzondering van het sterke The Floor's Too Far Away (Tip in iO 68). The YumYum Tree is op zich ook wel goed, maar klinkt toch alsof de klad er een beetje in is gekomen. De promo geeft mij geen informatie over de huidige bandleden en ook hun website biedt er geen duidelijkheid over. Maar uiteraard is zoals altijd gitarist / toetsenist en belangrijkste componist Ed Wynne van de partij, alsmede Brandi Wynne op bas. Eveneens een vaste component vormen wederom de aparte titels. Magick Valley valt wat dat betreft nog wel mee. Het nummer opent met gekke effecten waarna een snel ritme volgt en de bekende Ozric-lijnen worden uitgezet. Een sterke sequence introduceert Oddweird dat verder een prima gitaarsolo kent. Oolong Oolong is vrij sfeervol. Hier grijpt Wynne een beetje terug naar een van hun betere CD's, namelijk Arborescence. Ook Nakuru is weer lekker spacy. De meeste andere nummers zijn aardig maar kennen steeds dezelfde aanpak en opbouw, en dat is toch een beetje jammer. Maar goed, het blijft typisch Ozrics muziek. Misschien komt het op een volgende CD wel weer helemaal goed.

Paul Rijkens

LUCA OLIVIERI

La Quarta Dimensione

(AG PROD)

Lang geleden dat ik zo heb genoten van een rustgevende, zalige plaat als dit instrumentale pareltje. Verspreid over twaalf composities weet Luca Olivieri op een uiterst gedetailleerde manier een perfect klankenpalet af te leveren dat als het ware de rust inkapselt. Door het aanwenden van minuscule muzikale kleinoden en niet evidente instrumenten zoals ondermeer de accordeon komt de muziek vaak zéér filmisch en bevrijdend over. Geruggensteund door heel wat muzikanten uit de groep Yo Yo Mundi krijgt de muziek een zéér speciale kleur mee, alsof waterverf op een uiterst subtiele doch gedisciplineerde manier aan een blank canvas werd toevertrouwd. Laverend onder een eb en vloed van melodieën komt regelmatig die typisch Italiaanse sfeer even om het hoekje piepen. Het gebruik van cello, hobo, klarinet en harmonica naast Olivieri's kennis van elektronische muziek en zin voor experiment hebben van La Quarta Dimensione een zéér aangename CD gemaakt barstensvol charme en uitstraling. Enig minpuntje is misschien het af en toe té commerciële ritme waardoor er bijna gefliert wordt met muzak. Wellicht zal ze honderdduizend maal minder verkopen dan Francis Lai's Bilitis doch ze is wel honderdduizend maal mooier! Met Luca Olivieri is de Italiaanse Karda Estra opgestaan! Info: www.lucaolivieri.eu.

John Bollenberg

OZRIC TENTACLES

The YumYum Tree

(SNAPPER SMACD958P / BERTIUS)

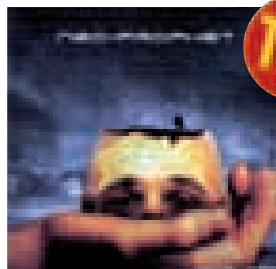
tal Lamorna en de uit twee delen bestaande titeltrack), maar vaker melodieuze progressief (de lange tracks Doctor Kool, The Iceman en Where Are You Now). Ondanks dat de vroegere psychedelische elementen tegenwoordig mijlver naar de achtergrond zijn verdronen, is Nektar 40 jaar na de oprichting in 1969 nog steeds herkenbaar als Nektar. Dat komt vooral door het typerende, scherpe stemgeluid en puntige gitaarspel van Albrighton, hoewel de smaakvolle toetsenpartijen (hoofdzakelijk orgel en synths) en de strakke, maar nooit saai ritmes ook niet uitgevlakt mogen worden. Sommige dingen kun je dus maar beter niet veranderen...

Rob Hanemaayer

NEO-PROPHET

Monsters

(WAMP-001)

Neo-Prophet is een nieuwe Belgische band. Hun stijl is behoorlijk stevige rock met een symfonisch randje (andersom mag ook). De CD werd opgenomen in de studio van Frank van Bogaert en bewaard door hem geproduceerd. Hij leverde ook wat muzikale bijdragen, zoals strijkersar-

rangementen. Frank bezit nogal wat keyboards (nieuw en oud) en toetsenist Sjoerd "CAP" Bruyneel maakt dan ook gretig gebruik van dit arsenaal, net als het Hammond orgel. Dit alles geeft Monsters een lekker toetsensausje wat er natuurlijk altijd wel ingaat. Muzikaal zit het prima in elkaar: naast de gave keyboardsound heeft Neo-Prophet met Frank Debruyne een prima gitarist en ritmisch zit het met Rudi Lins (drums) en Hans "Mac" Six ook goed in elkaar. Helaas heeft de groep naar mij mening ook een minpunt en dat is de zang van Six. Die is namelijk nogal rauw, en zou beter passen bij metal. De CD begint werkelijk prima met The Truth dat mij qua refreinen nogal aan Styx doet denken maar ook een beetje aan Starcastle. Het tweede nummer The Vast Machine heeft eveneens een beetje een Amerikaans / Canadese sfeer, dit keer richting Saga. Hetzelfde geldt voor (March Of The) Boneless en Man Without A Name. Eerstgenoemde kent een vrij bombastische, orkestrale aanpak richting Ayreon. Nogmaals: instrumentaal zit het allemaal heel goed in elkaar bij Neo-Prophet, vooral Bruyneel maakt indruk. Hij komt ruimschoots aan bod (op piano, met een lekkere synthesizersolo en op Hammond) in Song X. Nummers acht tot en met dertien vormen tezamen het epische The New Prophet. Ook dit opent weer als Styx en kent verder een fraaie mix tussen (harde) rock en subtiele symfo. Met name in het instrumentale deel Revelations komt dit goed naar voren, maar ook My Stone Of Life mag er zijn. Muzikaal is Monsters besteld de moeite waard en zeker goed voor een tipnotering. Alleen jammer van de zang. Website: www.neoprophet.com.

Paul Rijkens